

— „Ако е рекълъ Господъ, ще стане,“ допълнилъ домакинътъ на кжщата.

На слѣдния день направили годѣжа, а слѣдъ седмица и сватбата.

Чакъ тогава старецътъ оставилъ момчето да живѣе при новия си дѣдо, а самъ той продължилъ пжтя си.

Минало се много години. Старецътъ, който настанилъ тримата братя и изпълнилъ желанието имъ, миналъ пакъ изъ сжщия пжтъ. Дошълъ при кръчмата на голѣмия братъ и седналъ да си почине. Кръчмарътъ го не позналъ. Изгледалъ го накриво и не обърналъ никакво внимание. Старецътъ си поржчалъ едно винце и станалъ да си отива, ала кръчмарътъ го хваналъ за дрехата и почналъ да иска паритѣ.

— „Нѣмамъ, добри човѣче. Бѣхъ много уморенъ. Поискахъ това винце да подкрѣпя силитѣ си. На връщане ще ти платя.“

Кръчмарътъ наговорилъ цѣлъ купъ лоши думи на стареца и го изтласкалъ изъ кръчмата си.

Той си продължилъ пжтя, но като изминалъ нѣколко крачки, рекълъ:

„Нека тази кръчма се изгуби, а отъ чешмата да почне пакъ да тече бистра вода.“ Така и станало.

Кръчмарътъ се видѣлъ такъвъ, какъвто излѣзълъ отъ бащината си кжща.

Слѣдъ малко старецътъ пристигналъ до кошарата на овчаря.

— „Овчарко, много съмъ гладенъ и уморенъ, моля ти се, надружи ми малко млѣчице да си хапна, та да подкрѣпя силитѣ си.“

— „Нѣмамъ млѣко, старче, ами ставай та си върви, че ще изкарвамъ овцитѣ да пасатъ.“

Старецътъ изминалъ нѣколко километри и рекълъ: „Нека тѣзи овци се прѣвърнатъ пакъ на скворци, а овчарътъ да остане съ голата си тояга.“

Така и станало.